

מסורת הש"ס

(א) כ"ב קמח: וזה מד.
(ב) כ"ב קמח: חנוכה:
(ג) וזה קה.
(ד) וחספתא פ"ט: (ה) ל"ל
מלה של יעב"ץ, (ו) ולחמם
כסוסה נכ: משמע כפי
הראשון ע"י מערכי לשון
עקד דינלת סוף הערה לא.
(ז) וע"כ, (ח) ולקמן קט.
(ט) וזה דף קמח.

חד מקמאי

מחליט שגמור (ויקרא כג) ויחד כיוול:
הס יאכלו בלחמם קרי כהן יאכלו:
שעבור פוסל. אם בת כהן מלאה
לישראל והימה מעוברת ואין לה בן
אחר פוסלה מלשבו לבית אביה
בערייה: ואינו מחליט. אם בת ישראל
לכהן היא ואלה והימה מעוברת אין
עוברת כח המלה וה"ה לעגדים:
אף בת כהן לכהן. כיון דלמחר שאין
ילד אינו מחליט היאך העגדים אוכלין
בתומתה מפני חלקו של עובר שהרי
עגדיזין לו ואין אוכלים אלא בשבילו
והוא אין בו כח להחליט: גב' כמעני
כהנע. בת כהן מעוברת מכהן. אי
אמרת משום ורות ליבא וחי משום
שאין ילד איכה: וזו לא מעמיט.
לאיכור עולה להימחר: יש לו צניע.
אחרים לבד מעיבור: זה אוכלים.
העגדים בשביל צניע עגורית לית ליה
זכייה: בשביל משפחה. שאין אחד
מישראל שאין לו יורשין וכל זמן שאין
נוול העובר וזכה הקרוב לירושם
כהן ואוכלים צניע: וז דברי רבי יוסף
ולא כסירה ליה. בלמנחל עגורית אית
לזכיה: כנדאפה. נעל אנדה.
ליא שם מקום שהוא בצנצל שגמו
בגדד: כי עשרה. לפרסא אה
הדבר: הניח צניע. הכהן ולא
הימה מעוברת: אלו ואלו. עגדי
מחליט עגדי לאן שאין אוכלין עגדי
מלוו אוכלין בשבילו שהיא אוכלת
בשביל צניע ועגדי לאן ברחל אוכלין
בשביל צניע: הניחה מעוברת.
ולא הניח לה צניע: אלו ואלו אין
אוכלין. שהעובר אינו מחליט לה
אין אמו ולא אחת מאחיה: הניח
צניע והניחה מעוברת עגדי מלוו
אוכלים. סהם שלה ואין לעובר
חלק בהן והיא אוכלת בשביל צניע:
עגדי לאן ברחל ולא יאכלו מפני
חלקו של עובר. שיש לו חלק בה
לחיה ליה זכייה ולא ידעין הי מתרמי
לחלקן לפיכך עגדים אסורים
לאכול: שהעובר פוסל. בת כהן
המעוברת מישראל: ואינו מחליט.
בה ישראל המעוברת מכהן ולא אחת
עגדי: כהנא מחללה. לקמן" מפרש
ה"ה: כולן זכרים ו"ג כולן אלה
ה"ה: זכרים ואלו כולן נקבות לא
יאכלו. אם יש זכר צניעין אוכלים
העגדים בשבילו ולא חיישינ לחלקן
לחיה דשמה נקבה היא ואין לה
חלק במקום בן ואח"ל זכר הוא שמה
תפיל של היצורות מתחלה) זכרים
ומחלה נקבות ויש שמפילה סמך
מישטות דמפילה למחלה דנקבות
והימנחלה זכרים להראוי לירש מישטות
לחיה ולחיה אין חיישינ. כולן נקבות
לא יאכלו שמה היא עובר זכר: כי מוסר

וְשִׁמְרוּהוּ הַלֵּוִי יֵצֵא לְחִירוֹת וְהַמְלוּה
וְנִתְּנָה. שֶׁהָיָא אֵלֶּךָ זֶה דְּהָא מֵאִי דְאִשְׁכּוּ
מִיַּשְׁקֵל לֹא. אֲלֵא שְׁלֵי הֵן עֲלֹמֵי קַמ"ל:
שֶׁ שֵׁשׁ לֵה בְּנִים יִימְנוּ וְהָיָא אֹכֶלֶת

ושחרור מפקיעין מיד
 "הכניסה לו שני כס
 ועמדו על שני אלפים
 ואחד נותנת דמים ונו
 אביה מאי קא משמע
 דידה הוי הא אמרה
 מהו דתימא ה"מ
 בכחכותה אבל מיתון
מתני' בבת ישראל
 והניחה מעוברת לא
 מפני חלקו של עובר
 מאכיל דברי ר' יוסי א
 לנו על בת ישראל ל
 ומת והניחה מעוברת
 בתריומה מפני חלקו
 להו מעמא דרבי יוסי
 חמוי וידע דבית ר' יוסי

במע' זרה זו הא
שאינו ילוד אינו מא
לעובר במע' כהנ
טעמא דרבי יוסי דק
הוא רב יוסף אמר י
אינו מאכיל מיתבי א
שהעד לנו על בת
לכהן מהו אמר לה
אי אמת בשלמא ע
היינו דקא"ל זו שמע
אי אמת ילוד מאכיל
מאי זו שמעתי וזו
קשיא אמר רב יהודה
ר' יוסי אכל חכמים
אוכלים משום בנים אי
אחים אין לו אחים א
כולה זו ולא ס"ל הא
בגרתאה פוק אייתי
לך באנשייהו המזכה
וס"ל מאי קמ"ל דפ
יוסי ומי פליגי (ה) מח
העיר ר' יוסי מפי ש
אמר רב אשי מי קמ
דמסתר טעמיה ת"ר
אוכלים הניחה מעו
אוכלים הניח בנים
מלוג אוכלים דרך ש
ברזל לא יאכלו ממ
שהעובר פוסל ואינו
רבי ישמעאל ברבי י
הבת מאכלת הבן אינ
אומר זכרים יאכלו
שמו ימצא עובר זכ
כלום מאי אוריא ש
תפוק ליה הנקבה
קאמר דאדא הנקבה
ימצא עובר זכר וא
כלום זכרים יאכלו

אלמנה לכהן גדול פרק שביעי יבמות

פוסק ואין מאב"י. נראה לפרש שהעובר פוסל בעבדי אביו ואין מאכיל את אמו דתריבייהו לעבדים לינא למימר פוסל בעבדי אביו ואין מאכיל בעבדי אביו דמין דאשמועינן דפוסל היכי משכחת שיאכיל ויבוקטנטס פירש כולה מילתא אלאו ואע"ג דלעבדים קאי ה"ק

שבעבור א"ר יהודה
 ש באלף וזו ושבו
 חד נוטלתו בכחוכבה
 ולתו מפני שבה בית
 לן שבה בית אביה
 ב יחידה חרא וימנא
 כא דמטיא למשקל
 מי ומישקל לא קמ"ל:
 שניסת לכהן ומה
 וכלו עבדיה בתרומה
 ששהעובד פוסל ואינו
 ירו לו מאחר שהעני
 הן אף בת כהן לכהן
 לא יאכלו עבדיה

שהעובד פוסל ואין מאכיל את אמו
 ויהיה לענדי דפוסל: **למא** נפק
 מינה "עובד במעי כהנת. אע"ג
 דע"י דרשין הוה דרשן דילול
 מאכיל דמהאי טעמא אמרינן לקמן
 דנת ישראל לכהן והנהיה מעוברת
 בלא מאכיל דהסת לא שייך טעמא
 דעובד במעי וזה הוה דרשן דלילול
 וז מאכיל את אמו ואפילו ממזר
 כדאמרין לקמן (ד' סט:) מי"מ מביעא
 ליה לענין עבדים דאיכא לזיומר
 דוקא לענין אמו דכתיב דהי קרא
 וילד ביתו הוה יאכלו דממיה דרשן
 שמאכיל את אמו דרשין ילוד מאכיל
 אכל עבדים שאוכלים ממעם קיין
 כספי לא קאמר קרא ילוד מאכיל
 שאינו ילוד לא:

עובר: גמ' איבעיא משום דקסבר עובר דלמא ילוד מאכיל ל למאי נפקא מינה אי אמר רבה היינו ר עובר במעי וזה זר דר מאכיל שאין ילוד זר לו לר' יוסי מאחר שראל לכהן בת כהן שמעתי וזו לא שמעתי מעמי ילודי אשכנז

היינו דקאמר זו שמעת ביה ודנן שהיו אומרים לו כן הו סבר דטעמא משום דילוד מאכיל: אוכלין בשביל כל המשפחה ביחא ה"מ למימר דטעמא דרבנן משום דלא קצירו להו דרשא דשאין ילוד זר מאכיל לגבי עבדים ולית להו נמו דעובר במעי וזה זר הוא אלא קבלה הימה בידו דטעמא משום דלא זכי כהן עובר וקטל מימה דהא מסתמא מעשה דרבנן דאין שולח רחא ליליבא ביה

לְנִי מִשְׁפַּחַת קֹהֵל לְרִי דָמֵן כִּפְרָה
וְיֹאֵל דּוֹפֵן (וְהֵד דָּהּ מִדֵּי) דָּבֵן יוֹם אֶחָד
פּוֹסֵל מִן הַתְּרוּמָה וּפְרִיץ בְּגִמְרָה
מֵאִי אִירֹאֵה בֵּן כֵּן אֶחָד אִפִּי עוֹבֵר
וְיֹאֵל וְיֹאֵשִׁי רַב שֵׁשׁ מַתְנִינִתָּן בְּנֵי
שֵׁם לִי גֵרִים חַתָּה גְּרוּשָׁה וְחַתָּה
שְׂאִינָה גְרוּשָׁה יֵשׁ לִי בְנִים מִשְׂאִינָה
גְרוּשָׁה וְכֵן יוֹם אֶחָד מִן הַגְּרוּשָׁה
פּוֹסֵל בְּעַדִּי אֲבִיו וְלֶאֱפוֹקִי מִדְּרָבִי
יֹאֵל דְּחָמֵר עוֹבֵר מֵאֵל פּוֹסֵל קָמְלִי
כֵּן יוֹם אֶחָד אִין עוֹבֵר לֹא וְיֹסְחָמִל
לְמַה לִּיֵּה לְאֻקְמִי כִּשֵּׁם לִי שְׁמִי גֵרִים
אִפִּי אִין לִי אֶלָּא חַתָּה גְּרוּשָׁה וְדוֹקָא
בֵּן כֵּן אֶחָד אֶחָד עוֹבֵר לִרְעֵן וְאֲרִי
בְּשִׁבְלִי כֵּן הַמִּשְׁפָּחָה כּוֹלֵל לְרֵעֵן וְאֲרִי
דְּרַב שֵׁשׁ לְטַעֲמִיָּה דְּלִית לִיֵּה בְנִי
שְׁמַחִי הַמּוֹכֵחַ לְעוֹבֵר קֵנָה וְלֹא אֶחָלִי
בְּשִׁבְלִי הַמִּשְׁפָּחָה וְלִהְיִי מוֹקִי עוֹבֵר
לִי בְנִים מִשְׂאִינָה גְרוּשָׁה וְיֹאֵל הַעוֹבֵר
שְׁנַעֲמִי גְרוּשָׁה פּוֹסֵל מִשּׁוּם דְּלֹא
חִישִׁין לְמַעֲיֻטָּא דְּסֻמּוֹן מַעֲיֻטָּא
זְמַנִּיתוֹת לְמַחֲלֵה דְּנֻקְוֹת וְכּוּלֵּי לְבוֹ
וְכִפְרָה מַעֲיֻטָּא כְּלֻמָּתָן וְלֶאֱפוֹקִי מִדְּרָבִי
יֹאֵל דְּרָבִי וְכֵן חִישֵׁל לְמַעֲיֻטָּא וְיֹאֵל
שְׁפִיר דְּכַפְרָה וְיֹאֵשִׁי מִשְׁחָה (וְיִצִּי קָמֵה
וְיֹסֵס) פְּרִיץ לְמִדֵּי הַמּוֹכֵחַ לְעוֹבֵר קֵנָה
מִדְּמֵן וְיֹאֵל דּוֹפֵן (וְהֵד דָּהּ מִדֵּי) וְיֹסֵס
בֵּן כֵּן אֶחָד מוֹחֵל וְיִמְחַל אֶחָד עוֹבֵר
לֹא וְיֹאֵל שְׁפִיר מִירֵשָׁא דְּבֵן כֵּן אֶחָד
פּוֹסֵל דְּלֹאִיָּה לְאֻקְמָא בְּשֵׁמִי גֵרִים כִּי:
וְיֹאֵל וְיֹאֵשִׁי אִיֵּה אֲשֶׁר־גֵּי שְׁמוֹחֵל פְּסִיק
בְּאֲשֶׁר־פִּי (וּמְחִינִת דָּהּ עֵי) כִּכְרִי יוֹחֵן
הַסְּגוּלָּה דְּאִין אֶדָם מִקְנֵה דְּשִׁבְלִי
שְׁמוֹחֵל שְׁפִיר עוֹבֵר כִּכָּה לְעוֹסֵל:

דמיון שכל אותן שלפנינו נקבות יש לעובר חלק בהן אפילו היא נקבה:

[illegible]

סז.

עין משפט
גר מצוה

ה' א מ"י פכ"ב מהל'
 חסידות הלכה כ'
 ישיע אה"ע ס' פח
 סעיף ג'
 ב ג מ"י פ"ח מהל'
 תרומות הל' ד טור
 י"ד ס' שלא:
 ח ד ה מ"י שס טור שס:

הגהות הב"ח

(ז) נט' ומי פליגי והאמר
ר' זכאי מ' עדות:

מוסף רש"י

[illegible]

תוספות ישנים

[illegible]

קראו! קראו! חתמי! וזה ה' בפני מ. מעצמי כתוב בחזשני שחדשני לפני אבא אבא מירי יו שמעשה היה בלולני לפני הראבדי ז"ל ולפני וקני הרב ר' משולם ולפני הרב ר' שמואל ב"ר משה ע"ה באחד שנתן מתנה למנו קודם ארבעים יום ליציאתו והיה מחליקת ביהוש' יש שהם שאסורו שהמתנה מתנה הואיל ודעתו של אדם קרובה אל הענין ויש מהם ששמו שאין המתנה מתנה רציון ארבעים יום קודם ליציאתו מיה בעלמא הוא וכמו דל עיבורי חל' אצל נגמר הרין ע"פ רובם

(6) נראה דליל (מי קנה פירות) מן המלך מן המלכות.